

PSYCHOSIS I MENSTRUACIÓ

per C. MARTÍNEZ

METGE FORENSE

Desde que l'celebre Cabanis va instituir, fa gaire bé un segle, l'estudi de l'Anthropologia Criminal, aquesta ciencia ha anat progressant de prodigiosa manera pels treballs de sos adeptes, que quasi per tot arreu, a Italia i a França particularment, han fet lloables esforços pera imposar-se a la vella escola, aquella que volia curar la monomania homicida en la plaça de Grève i preguntava si no deuria matar-se al monomane com una bestia fera, ja que no podia condemnar-sel com a delinqüent.

Ha passat pera sempre aquella epoca de ridicoles preocupacions, durant la qual, per una jurisprudencia idiota i barbra, com diu en Voltaire, eren comdemnades a esser cremades vives milers d'infortunades dónes acusades del delicte de bruixeria, quan no eren altra cosa que malaltes en les que l systema nerviós s'oferia més o menys desequilibrat.

Confessem, no obstant, que estem encara molt lluny d'una relativa perfecció en tot lo referent a Anthropologia Criminal, de qual fet té no poca culpa l'extremada exageració d'alguns, l'ignorancia d'altres i l'apathia de molts; apathia que si en tots els casos pot donar-se-li l qualificatiu de desesperant, mereix en no pocs altres més sever epítet, ja que per ella subsisteixen encara records d'aquells ominosos temps.

Recordin-se, si no, les burles i els dicteris de que s fa objecte en ocasions als qui en l'estudi d'aitals fets posen cabells blancs, pugnen pera acostar-se a la veritat científica i es cuiden de senyalar a la consideració dels tribunals de justicia les bases en que deu assentar-se l concepte de la responsabilitat pels actes penables, a fi de que no s repeteixin els immerescuts castics d'infeliços a qui fou impossible contrarrestar la força impulsiva de llur debil o malaltiça voluntat, i així s'eviti l ludibri, la nota infamant que caigué sobre aquells que, podent, no volgueren escoltar la veu dels homes de ciencia quan aconsellaven, no l perdó, sinó l'estricta compliment del dever, no la misericordia, sinó la consideració que tot esser humà deu al malalt.

Flaqüeses humanes! És la continua lluita entre l progrés científic i una escola ja a l'ocàs que sols va viure bé vegetant a la placida ombra d'una estabilitat constant i que volgué compor-